

UZASADNIENIE

(sporządzone na podstawie **art. 424 § 3 k.p.k.** co do T. B. w zakresie ograniczonym do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz powziętych rozstrzygnięć co do tego oskarżonego)

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 roku po ocenie materiału dowodowego dołączonego do aktu oskarżenia i ujawnieniu go na rozprawie przypisał oskarżonemu T. B. popełnienie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, polegającego na tym że w dniu 20 lipca 2015 roku w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W., samochodem marki B. o nr rej. (...) wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego przewozu, w znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o wadze 16 gram netto, haszyszu o wadze łącznej 148 gram netto oraz substancji psychotropowych w postaci tabletek w ilości 40 sztuk.

Oskarżony T. B. prezentował zmienne stanowisko podczas postępowania przygotowawczego oraz w toku rozprawy przed Sądem. Początkowo podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednocześnie stwierdził jednak, iż wskazaną ilość narkotyków kupił w P. (k. 54-55). Przy kolejnym przesłuchaniu nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Opisał swój wyjazd z P. W. do A. w celu palenia marihuany, ponieważ byli oni od niej uzależnieni. Podał, iż w B. spotkali chłopaka, którego zgodzili się podwieźć do Polski, do P.. To on zaoferował im kupno narkotyków. W okolicach P. nabyli od niego całość ujawnionych substancji za 1500 złotych. to on pokazał im jak zapakować narkotyki do słoików N. i zabezpieczyć przed wykryciem przez Policję. Oskarżony wyjaśnił, iż miały to być narkotyki na ich własny użytek, ponieważ jest od nich uzależniony (k. 93-96). Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wskazywał na swoje uzależnienie oraz sytuację osobistą (k. 116-117). Jednak ostatecznie przed Sądem przyznał się do jego popełnienia, odmawiając składania wyjaśnień (k. 27 akt postępowania sądowego). Złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 k.p.k. (k. 27 akt postępowania sądowego).

W ocenie Sądu pomimo, iż pierwotnie T. B. nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i twierdził, iż narkotyki nabył od nowopoznanego mężczyzny już na terenie Rzeczypospolitej, tej wersji nie sposób dać wiary. Kierując się zasadami logiki nie sposób przyjąć, iż obca osoba przy pierwszym poznaniu zaproponowała nabycie takiej ilości różnego rodzaju substancji narkotycznych. Wyjaśnienia tej treści składane przez oskarżonego były zdaniem Sądu próbą umniejszenia swojej roli w przedmiotowym przestępstwie oraz obniżeniem odpowiedzialności karnej. Pozostały zebrany materiał dowodowy przeczy tak prezentowanej wersji wydarzeń.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż sam oskarżony wskazywał, iż był w Holandii od dnia 17 lipca 2015 roku, od godzin wieczornych do 20 lipca 2015 roku. Potwierdził to współoskarżony P. W. (k. 26v-27v akt postępowania sądowego, 59-60, 84-87, 108-109). Powyższe znajduje odzwierciedlenie także w dowodach nieosobowych w postaci paragonu z potwierdzeniem transakcji dokonanej w dniu 17 lipca 2015 roku w A. w Holandii (k. 52) oraz nawigacji samochodowej (protokół oględzin k. 467-467v). Także z analizy przemieszczania się aparatu telefonicznego użytkowanego przez T. B. (k. 66-72) wynika, iż telefon ten przemieszczał się w dniu 17 lipca 2015 roku z Ł. w kierunku przejścia granicznego z Republiką Federalną Niemiec w Ś., a w dniu 20 lipca 2015 roku w przeciwnym kierunku. Podobny wniosek, iż T. B. planował podróż do Holandii płynie z wiadomości tekstowych ujawnionych w opinii z zakresu badań informatycznych (k. 187-212). Z kolejnej opinii z zakresu badań informatycznych laptopa ujawnionego przy zatrzymaniu oskarżonego w samochodzie marki B. o nr rejestracyjnym (...) (k. 248-260) wynika, iż T. B. wyszukiwał w zasobach internetowych informacji dotyczących przemytu narkotyków przez granicę, sposobów na niewykrycie substancji narkotycznych podczas kontroli oraz odpowiedzialności karnej jaka za to grozi.

Sporządzona przez biegłych opinia z zakresu badań fizykochemicznych (k. 228-231) wykazała, iż substancja roślinna o masie netto 14,27 g zabezpieczona podczas przeszukania samochodu, którym podróżował T. B., zawiera kannabinoidy i stanowi ziele konopi innych niż włókniste. Tabletki koloru jasnozielonego z wytłoczonym logo – literą (...) o łącznej masie netto 9,70 g zawierają (...) w postaci soli, które należą do grupy I-P Wykazu Substancji Psychotropowych

Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Z kolei substancje sprasowane koloru brązowego w kształcie kostek o masach netto 45,05 g, 53,06 g i 49,61 g zawierają kannabinoidy – stanowią odpowiednio spreparowaną żywicę konopi – haszysz. Jest to środek odurzający należący do grupy IV N Wykazu Środków Odurzających Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd w pełni obdarzył wiarą wszystkie omówione powyżej dowody o charakterze nieosobowym. Zostały sporządzone przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i umiejętności w przepisanej prawem formie. Nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Czyn przypisany oskarżonemu wyczerpywał dyspozycję z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2016 r., poz.224, 437).

Czyn stypizowany w art. 55 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. 2012, poz. 124) sankcjonuje złamanie zasad obrotu międzynarodowego i wewnątrzspółnotowego środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej zawartych w art. 37 cytowanej ustawy. Czyn ten należy do kategorii przestępstw powszechnych, formalnych, a także wieloodmianowych. Głównym przedmiotem jego ochrony jest monopol przedsiębiorstw wykonujących legalnie przywóz, wywóz, przewóz, wewnątrzspółnotową dostawę lub wewnątrzspółnotowe nabycie środków odurzających, substancji psychotropowych albo słomy makowej. Chroni on także zdrowie i życie publiczne, a także zabezpiecza nasz kraj przed nielegalnym wprowadzaniem na jego terytorium wymienionych produktów oraz uniemożliwia ich przekazywanie z terytorium i przez terytorium Polski do innych państw.

Nie ulega wątpliwości, że dokonywanie czynności przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzspółnotowego nabycia czy też wewnątrzspółnotowej dostawy może się odbywać nie tylko przy użyciu powszechnie stosowanych środków lokomocji, lecz także z wykorzystaniem zwierząt, urządzeń mechanicznych (np. taśmociągu, rurociągu), transportu pieszego, urządzeń elektronicznych, jak również przy pomocy podmiotów trudniących się przewozem albo spedycją, jak w sprawie niniejszej.

W art. 55 ust. 3 ustawy stypizowano kwalifikowaną postać przestępstwa, będącego zbrodnią w rozumieniu prawa karnego. Znamieniem kwalifikującym w takim przypadku może być znaczna ilość przywożonych, wywożonych, przewożonych, pochodzących z wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych bądź też słomy makowej, działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści osobistej.

Aby doszło do przyjęcia typu kwalifikowanego komentowanego przestępstwa, wystarczy postąpienie przez sprawcę chociażby w jeden z trzech wymienionych sposobów zachowania się.

W realiach niniejszej sprawy T. B. wspólnie i w porozumieniu z P. W. dokonał wewnątrzspółnotowego przewozu marihuany o wadze 16 g netto, haszyszu o wadze 148 g netto oraz substancji psychotropowych w postaci tabletek w ilości 40 sztuk co stanowiło znaczną ilość.

Znamię „znacznej ilości” jest kategorią ocenną. Przy ocenie, czy ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych jest znaczna, należy mieć na uwadze masę wagową (miligramy, gramy, kilogramy, itp), ale również rodzaj narkotyków (twarde, miękkie) i ich szkodliwość dla organizmu człowieka oraz liczbę porcji, które można z niego sporządzić, a tym samym liczbę osób, która może być jednorazowo odurzona tym środkiem. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, że znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (postanowienie SN z dnia 1.02.2007r. III KK 257/06). W kontekście zaś ustalonego przez sąd stanu faktycznego, 16 gramów marihuany, 148 gramów haszyszu oraz 40 tabletek substancji psychotropowych wystarczy do jednorazowego odurzenia przez ponad kilkadziesiąt osób. Powyższe wskazuje, iż wyczerpane zostało ustawowe znamię ilościowe „znaczna ilość” i uzasadnione jest zakwalifikowanie czynu oskarżonego z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z uwagi na zakwalifikowanie czynu zarzuconemu oskarżonemu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, który to czyn stanowi zbrodnię, zagrożenie ustawowe karą pozbawienia wolności wynosiło nie mniej niż 3 lata. Sąd wymierzając karę miał na względzie, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego oraz by uwzględniała zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd miał na względzie postawę oskarżonego, jego przyznanie się przed Sądem do popełnienia zarzucanego mu czynu, okazanie skruchy i żalu, poczytując je za okoliczności łagodzące. Nadto młody wiek sprawcy i podjęte próby wyjścia z uzależnienia od marihuany także należało poczytać na jego korzyść.

Z uwagi na powyższe, a nade wszystko fakt, że oskarżony zdecydował się na skorzystanie z trybu konsensualnego, przewidzianego w art. 387 § 1 kpk, Sąd uznał, iż nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo stypizowane w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii byłaby niewspółmiernie surowa. Z uwagi na powyższe skorzystano z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wskazanej w art. 60 § 2 k.k. Zgodnie z art. 60 § 6 kk wymierzono najniższą możliwą karę przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia za przestępstwo przypisane T. B.

Poza karą pozbawienia wolności art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje obligatoryjne wymierzenie kary grzywny. Zgodnie z art. 33 § 1 k.k. grzywnę można orzec w stawkach dziennych w przedziale od 10 do 540. W tym przypadku Sąd uznał, iż odpowiednie do stopnia winy sprawcy będzie orzeczenie 100 stawek dziennych grzywny. Przy ustaleniu stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę dochody T. B., jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Jest on kawalerem, ma na utrzymaniu konkubinę. Zatrudniony był w Kopalni (...) SA z miesięcznym wynagrodzeniem około 4 200 złotych (dane osobopoznawcze k. 182, wywiad środowiskowy k. 567-569, wyjaśnienia T. B. k. 26v akt postępowania sądowego, 54-55, 93-96, 116-117). Kwota 120 złotych ustalona na wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny odpowiada warunkom materialnym oskarżonego.

Rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze, iż z dniem 1 lipca 2015 roku weszła w życie nowelizacja art. 69 § 1 k.k.. Zgodnie z cytowanym przepisem w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 396), Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Przekładając powyższe na sytuację T. B., Sąd skonstatował, iż w jego przypadku nie jest możliwe skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Był on bowiem w chwili popełnienia przedmiotowego przestępstwa uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 29 maja 2014 roku w sprawie III K 324/14 (k. 455-456) oraz Sądu Rejonowego w Lubartowie z dnia 3 lutego 2015 roku w sprawie II K 752/12 (k. 244-245v, dane o karalności k. 517-518). W pierwszym wyroku orzeczono względem T. B. karę czterech miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat. Powyższe wykluczyło możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary w sprawie niniejszej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. należało zaliczyć T. B. na poczet orzeczonej kary roku pozbawienia wolności okres jego faktycznego zatrzymania w sprawie w dniach od 20 do 23 lipca 2015 roku.

Z kolei zgodnie z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w razie skazania za przestępstwo określone między innymi w art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy można orzec przepadek przedmiotu przestępstwa oraz przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, nawet jeśli nie były własnością sprawcy. Mając na względzie powyższe orzeczono o przepadku dowodów rzeczowych wymienionych pod poz. 8-12 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 214-216) w postaci suszu roślinnego w kolorze brunatno-zielonym o wadze około 16 g, 40 tabletek koloru jasnożółtego z wytłoczoną literą (...), sprasowanej substancji w kolorze ciemnobrązowym o wadze około 45 g, sprasowanej substancji w kolorze ciemnobrązowym o wadze około 53 g

oraz sprasowanej substancji w kolorze ciemnobrązowym o wadze około 50 g. Dowody te stanowiły bowiem przedmiot przestępstwa.

Odnosnie do kosztów postępowania, rozstrzygnięcie w tym przedmiocie oparte zostało na treści art. 624 § 1 k.p.k. Trzeba mieć na uwadze, że T. B. skazany został na bezwzględną karę pozbawienia wolności oraz na karę grzywny, która po przeliczeniu wynosi 1200 złotych. W tej sytuacji Sąd zwolnił oskarżonego od ich ponoszenia, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa, uznając, iż sama kara grzywny jest wystarczającym obciążeniem dla oskarżonego.